

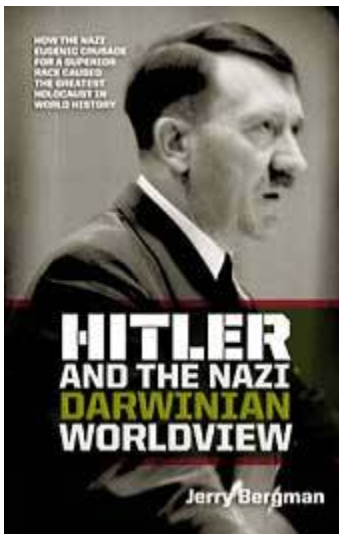
De Darwiniaanse kern en het fundamenteel antichristelijke karakter van het Nazisme

Recensie van *Hitler and the Nazi Darwinian Worldview*
door dr. Jerry Bergman, Joshua Press, Ontario, 2012

Recensie door John Woodmorappe

<http://creation.com/bergman-nazism-darwinian-review>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling (ingekort) en voetnoot door M.V.

Dit werk is een *krachttoer*. Het is *het* gezaghebbende boek over de relatie van darwinisme en nazisme. [Eerder verscheen: “Darwinisme en de Nazi-Holocaust”:

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/darwin-hitler.pdf>, ook van dr.

Jerry Bergman]. Het wordt nauwkeurig ondersteund door honderden referenties naar studies over nazisme, het Derde Rijk, Darwin, eugenetica¹ en verwante onderwerpen. De autoriteiten met betrekking tot het Nazisme, geciteerd in dit werk, omvatten Richard Breitman, Christopher R. Browning, John S. Conway, Joachim C. Fest, Ian Kershaw, Leon Poliakov, Bryan Mark Rigg, Paul Roland, William L. Shirer, Hugh R. Trevor-Roper, Richard Weikart, en vele anderen.

Sommige ongelovigen, blijkbaar geïnteresseerd in het aanvallen van het Christendom, hebben geïnsinueerd dat Hitler en de top nazi's devote christenen waren. Dit is absoluut niet waar, zoals door Bergman beslist wordt aangetoond.

Een algemene misconceptie over “sociaal darwinisme” is dat het een soort van intellectuele gril was. Misschien was dat elders zo, maar niet in Duitsland! Daar werd het heel ernstig genomen, zoals duidelijk gemaakt wordt in dit boek; het was *de* centrale factor die de Duitse politieke filosofie en actie bezielde.

De geschiedenis van het pangermanisme², of *Deutschtum*, volgde hetzelfde pad. Alhoewel dit Darwin lang voorafging, werd het pas genocidaal kwaadaardig wanneer het verbonden en bijeengevoegd werd met het darwinisme. Hetzelfde was waar met betrekking tot het Duitse racisme en Duits antisemitisme.

De vele slachtoffers van het nazisme

In contrast met de gebruikelijke werken over het nazisme die primair of geheel focussen op de Joden, beschouwt Bergman andere slachtoffers. De eerste slachtoffers van de executies en gaskamers waren niet de Joden: het waren de “darwiniaanse ongeschikten”, zoals bv. de mentaal gehandicapten (p. 258).

De nazi's hadden ook genocidale plannen met de Slaven. De Polen, en andere Slaven, waren *Untermenschen* (submenselijken) die enkel in leven zouden gehouden worden als heloten (volk in slaavernij) voor het Derde Rijk (pp. 44–45). De overwinning van Leningrad werd gepland om de uit hongering van de bevolking te veroorzaken (pp. 33, 215), wier overgave niet geaccepteerd mocht worden. Martin Bormann (p. 166) beeldde de Duitse invasie van de USSR af als een genocidale

¹ Eugenetica of eugeneese: (studie van de) verbetering van het menselijke ras.

² Pangermanisme: (van Grieks *pan* = “geheel, alle” en Latijn *Germanus* = “Germaans” of “Duits”) is een Duits-nationalistische stroming ontstaan in de negentiende eeuw, volgens welke alle etnisch-Germaanse volken of alle Duits-taligen verenigd moesten worden in één staat. (Wiki).

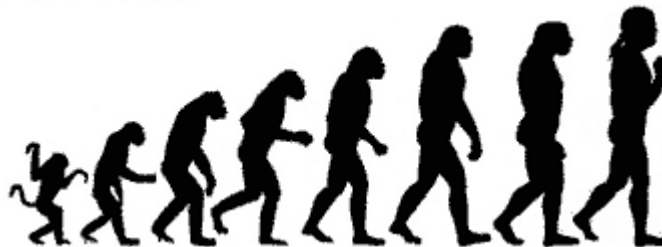
oorlog tegen Slaven, en niet louter het militaire verslaan van de Sovjet-Unie en de eliminatie van het communisme (p. 166). Himmler had de initiële fase van Operatie Barbarossa voor ogen gezet, die de dood van 30 miljoen Slaven zou veroorzaken (p. 188). Zo'n 250.000 "raciaal wenselijke" Slavische kinderen werden gekidnapt en opgevoed als Duitsers volgens hun *Lebensborn* programma, en slechts een kleine fractie daarvan werd terug verenigd met hun ouders na de nederlaag van Duitsland. De nazi's hongerden 3,6 sovjet-krijgsgevangenen uit tot de dood (p. 167). Lange-termijn naziplannen hadden opgeroepen tot de vervanging van de Slavische populatie in het overwonnen Oosten, door Duitse kolonisten, over een twintigjarige periode (p. 215).

Racisme in perspectief

Alhoewel het waar is dat de Bijbel soms werd geïnterpreteerd om racisme en slavernij te rechtvaardigen, heeft het Christendom hoofdzakelijk de gelijkheid van de rassen erkend, ten minste in het geestelijke en morele domein. Bijvoorbeeld, de haast universele praktijk van het zenden van zendingen naar niet-blanke mensen is van grote betekenis. Dit impliceerde een actief geloof dat niet-blanken, niet minder bekwaam zijn dan de blanken, en geliefd door God, dat ze een ziel hebben, en in staat zijn godsdienstige en morele zienswijzen aan te leren en ernaar te leven, enz.

Het is niet juist te veronderstellen dat Darwin de racistische cultuur rondom hem gewoon emuleerde. Zoals professor David Hull erop wees was Darwin een onafhankelijke denker, niet iemand die de attitudes van zijn maatschappij louter absorbeerde en echode (p. 97). (Moest Darwin louter een absorbeerder en echoër van de Victoriaanse cultuur geweest zijn, dan zou hij nooit een zienswijze hebben gepromoot die de schepping ontkende).

Alhoewel het waar is dat racisme lang vóór Darwin bestond, is het waar dat het racisme nooit zo toenam en floreerde als in de 19de en 20ste eeuw -- nu verheven en gewettigd door de imprimatur van wetenschappelijk gezag. Bergman citeert leidend Harvard Universiteit evolutionist Stephan Jay Gould, die schreef dat biologische argumenten voor racisme toenamen "in orde van grootte" na de acceptatie van evolutionaire theorie, door de meeste wetenschappers (pp. 82–83) (figuur 1). Gezien de ultieme achting die wetenschap en wetenschappelijke vooruitgang verkregen tijdens de 19de en 20ste eeuw, blijft dit verder grote opgang maken

Figuur 1. Met de vaak herhaalde progressie, zoals hier getoond, was het niet moeilijk te denken in termen van "meer evolutionair geavanceerde" en "minder evolutionair geavanceerde" menselijke rassen. Dit soort van Darwiniaans denken werd geperfectioneerd door Hitler en de andere nazi's.

Ernst Haeckel was de belangrijkste promotor van het darwinisme in Duitsland. Spoedig nadat *The Origin of Species* uitgebracht werd, vertaalde hij dat prompt in het Duits. Opgegroeid als een christen, keerde hij zich tegen het geloof van zijn kinderjaren, en verachtte in het bijzonder het Genesis-verslag, meer bepaald voor haar leer dat alle mensen afstammen van één stel ouders (Adam en Eva, p. 112), vermits dit gelijkheid van alle mensen impliceert.

Sommige atheïsten hebben het dwaze argument uitgebracht dat Darwin verboden was in Nazi-Duitsland. Precies het tegengestelde was waar. Nadat de nazi's aan de macht kwamen, promootten zij in de scholen de leer van het darwinisme als nooit tevoren (zie hoofdstuk 16, vanaf p. 265).

Historicus Daniel Gasman wijst erop dat in geen enkele natie de ideeën van Darwin zich zo ernstig ontwikkelden (p. 79). De sterke toename van wetenschappelijke lectuur gewijd aan dit onderwerp is sprekend. Vóór 1933, publiceerden Duitse wetenschappers 13 wetenschappelijke journaals gewijd aan raciale hygiëne en gerelateerde onderwerpen. In de nazitijd waren er bijna 150 wetenschappelijke journalen, waarvan er vandaag vele nog geacht worden (p. 81). Bovendien, darwiniaans-geba-

seerd racisme doordrong alle aspecten van het Duitse leven. Dit was zozeer het geval dat professor Robert Lifton de nazistaat een “biocratie” noemde, d.w.z. bestuurd door biologie (p. 106).

Een verkeerd begrip van het darwinisme?

Vandaag wordt racisme in het algemeen veracht door academici. Het darwinisme echter wordt zo sterk aangehangen als ooit, in het bijzonder wanneer het gebruikt wordt als een wapen tegen religie. Niettemin wordt ons gezegd dat het onkundig is te denken dat het darwinisme racisme rechtvaardigt of zelfs impliceert.

Genomen op zijn logische conclusie, betekent deze houding dat al die Duitse wetenschappers het darwinisme fout begrepen hebben. Dat is echter moeilijk te accepteren. Om mee te beginnen, Duitsland had in die tijd het hoogste niveau van opleiding in de wereld (p. 205). Bergman wijst erop dat in de vroege 20ste eeuw de Duitsers aan de top van de wetenschap stonden. Tegen WO2 wonnen Duitse wetenschappers het leeuwendeel van de nobelprijzen, en wetenschappers over de hele wereld moesten Duits leren om wetenschappelijke literatuur te kunnen lezen (pp. 103-104).

Ver van te zien dat de nazi's Darwin verkeerd interpreteerden - laat staan fout toepasten - steunden Duitse wetenschappers enthousiast de nazi's (p. 103), en er was slechts een handvol Duitse intellectuelen dat van mening verschilde (pp. 128, 130). Evenmin was steun verlenen van de nazi's een overgave aan het onvermijdelijke. Wetenschappers werden niet gedwongen om zich aan te sluiten bij de nazipartij, maar meer dan 50% van de biologen tewerkgesteld aan het keizerlijke instituut deed dat wel (p. 125). In 1938 sloot etholoog Konrad Lorenz aan bij de nazipartij en wijdde zijn hele wetenschappelijke inspanning aan de bevordering van het nationaal socialisme (p. 125), dat hij van harte en openlijk steunde (p. 270). Decennia later, in 1973, zijn gewillige naziverleden evident over het hoofd ziend, ontving hij de (gezamenlijke) nobelprijs voor “ontdekkingen betreffende organisatie en opwekking van individuele en sociale gedragspatronen”.

Dus, wie zag Darwin “correct”? Zijn het de moderne denkers, of waren het de vroegere denkers? In ieder geval, waarom zouden we blind intellectuelen vertrouwen, wanneer ze onophoudelijk zeggen dat moleculen-tot-mens evolutie een onbetwistbaar feit is?

Vele dokters zoals Mengele

Joseph Mengele is verreweg de best bekende van de nazi-dokters. Hij was verantwoordelijk voor vele van de “selecties” in het Auschwitz-Birkenau vernietigingskamp, gekend voor zijn gruwelijke experimenten met weerloze mensen, kinderen inbegrepen. Bergman wijdt een hoofdstuk aan deze man en zijn daden.

De grote bekendheid van Mengele moet het feit niet verbergen dat hij louter de top van de ijsberg was. Er waren heel veel “Mengeles”. Van tenminste 400 Duitse dokters is bekend dat zij afschuwelijke acties leidden tegen mensen, maar slechts 20 van dezen zijn ooit berecht geworden voor hun misdaden (p. 142). Geen enkele Duitse dokter “volgde bevelen”. Geen enkele dokter werd gedwongen om te participeren in euthanasie. Hitlers oorspronkelijke 1939 nota, in dit verband, was een volmacht (*Vollmacht*), geen bevel (*Befehl*) (p. 139). De participatie van dokters in het nazi darwiniaanse programma was niet accidenteel. Volgens prof. Michael Kater, waren Duitse artsen reeds in 1933 oververtegenwoordigd in de nazipartij en hun ondergeschikte organisaties (p. 133). Begrepen al deze dokters, ondanks al hun opleiding in biologie en gerelateerde branches, Darwin verkeerd?

Darwin bezielde het nazi-leiderschap

Hitlers persoonlijke belangen werden duidelijk geïllustreerd door zijn eigen bibliotheek, die in beslag werd genomen werd door de geallieerden aan het eind van de oorlog. Bergman zegt:

“We weten dat Hitler vele boeken las over eugenetica, racisme en gerelateerde onderwerpen, vermits hij ertoe neigde de boeken te noteren die hij las, en hij voegde in sommige zelfs zijn notities met potlood bij” (p.38).

Een opvallend kenmerk van Bergman's werk is hoe frequent Darwin *de* geloofsdoder werd onder leidende nazi's, die eerder opgevoed waren als christenen. Dit was in het bijzonder zo voor Joseph Mengele (pp. 149–150), Heinrich Himmler (p. 178), en Joseph Goebbels (pp. 191–192). Dus, in

hun jonge volwassenheid werden deze “gedarwiniseerde” studenten een gemakkelijke prooi voor de nazi-ideologie en de persoonlijkheidscultus van Hitler.

Hitlers ‘pro-christelijke’ verklaringen

Kleineerders van het Christendom wijzen gewoonlijk naar Hitlers verklaringen die gunstig waren voor het Christendom als bewijs dat Hitler voor het Christendom vriendelijk was, zoniet zelf een actieve christen was. Wat moeten wij daarvan denken?

Politici zijn ertoe geneigd mensen te vertellen wat zij wensen te horen. Hitler was een goed huichelaar, en het is niet verrassend dat sommige kerkleiders geloofden dat Hitler vriendelijk stond jegens het Christendom (p. 67).

Te wijten aan het feit dat de Duitse kerk sterk gecompromitteerd was door wereldlijkheid (bijvoorbeeld: de algemene acceptatie van het darwinisme), en dat het grootste deel van het Duitse Christendom gebaseerd was op cultuur in plaats van op overtuiging, is het niet verrassend dat velen in de kerk Hitler geloofden met betrekking tot wat zij wensten te horen.

Het is ook nauwelijks verrassend dat Hitler christelijke thema’s inriep terwijl hij zich schilderde als een verlosser van de echte of vermeende tegenspoed van de Duitsers, en, later, ook als anti-bolsjieviek kruisvaarder. (Door dat laatste te doen, vergat hij gerieflijk zijn eerdere allianties met de communisten, in het bijzonder met de Sovjet-unie in 1939-1941).

Toen het Derde Rijk zijn laatste adem aan het uitblazen was in 1945, gaf Hitler irrationele verklaringen. Dit omvatte bijvoorbeeld zijn overtuigde bewering dat hij nog steeds zou zegevieren. Zijn “pro-christelijke” uitspraken in die tijd moeten in dat licht gezien worden (p. 303).

Hitlers kwaadaardige anti-christendom

Specialisten, met inbegrip van George Constable, Ian Kershaw, en Allan Bullock, zijn het erover eens dat Hitler zijn antichristelijkheid verborg om tactische redenen (pp. 13–14, 64). Hij kon het zich niet veroorloven oorlog te voeren tegen de kerk terwijl hij met andere vijanden vocht. Bovendien moeten de slecht ontvangen acties van Joseph Goebbels en Julius Streicher als een waarschuwing gewerkt hebben. Goebbels’ en Streicher’s frequente grove aanvallen tegen het Christendom had enkel een boze reactie uitgelokt, zelfs onder nominale Duitse christenen (pp. 198, 250).

Hitlers openbare houding als neutraal tot vriendelijk jegens het Christendom, weerhield hem er evenwel niet van om soms kleur te bekennen in zijn acties. Naar verluidt genoot hij van antichristelijke literatuur, en gaf vijandige publieke verklaringen tegen de kerk en de clerus (bv. p. 64, pp. 13–14). In één van zijn dagboeken karakteriseerde Goebbels Hitler als “diep religieus maar diep antichristelijk” (p. 199).

Behalve voor een korte periode in zijn vroege kindertijd was Hitler zelfs nooit uitwendig religieus. Hij identificeerde zich in toenemende mate met zijn agnostische vader. En in de latere kindertijd, wees hij hardnekkig de smeebeden af van zijn moeder om met haar naar de kerk te gaan, alhoewel hij haar erg liefhad (p. 57). Zelfs in zijn late kindertijd, zoals herinnerd door een vriend van toen, genoot Hitler van boeken over de inquisitie en andere onderwerpen die de kerk in diskrediet brachten (p. 57).

Om ten gronde te begrijpen wat Hitler *echt* dacht over het Christendom, moet men onderzoeken wat hij privé zei tot zijn stafleden. Alan Bullock citeert Hitler als dat hij christenen “vuile reptielen” noemt die gebruik maken van Duitslands zwakte, en dat zij door Joden uitgevonden sprookjes imiteren (p. 303). Historicus George Constable wijst erop dat Hitler privé zei dat hij uiteindelijk het Christendom in Duitsland zou willen uitroeien, met “wortel en tak” (pp. 13–14). Hitler zij eens: “Ikzelf ben een heiden tot in de kern” (p. 57). Tot zover de mythe dat Hitler op enige manier, gedaante of vorm een christen was.

Figuur 2. Het *Lebensborn* programma in actie

Wat zou er gebeurd zijn als Duitsland WO2 zou gewonnen hebben? Het is interessant dat Bergman aandacht vraagt voor een uitgebreid item, daterend uit de Nurenbergprocessen, gedocumenteerd door aanklager William Donovan, gevonden in de archieven van de Cornell Universiteit. Genoemd het “Nazi Master Plan”, plande dit de uiteindelijke eliminatie van alle kerken in Duitsland (p. 9).

Allerlei interessante informatie

Dit werk omvat een assortiment van weinig bekende feiten. Bijvoorbeeld, Hitler’s zogezegde Joodse afkomst is lang een speculatief onderwerp geweest. Een genetische studie heeft het feit geverifieerd van Hitler’s partiële Joodse afkomst, zoals besproken in een artikel in de *Jewish World* (p. 53).

Conclusie

Er is een overvloed aan bewijs dat aantoont dat het darwinisme een belangrijke, zo niet centrale rol speelde in de nazi-attitudes en -acties. Ook een overvloed aan bewijs is er voor het feit dat Hitler verre van christelijk was. Hitler en de nazi’s waren erg antichristelijk

Het Nazi-Duitse begrip van Darwin en darwinisme, is erg in tegenspraak met moderne concepties daarvan. Hebben de nazi’s en al de intellectuele zwaargewichten die ze ondersteunden het darwinisme “verkeerd begrepen”, of hebben zij - anders dan moderne academici - correct de volle implicaties van de darwiniaanse positie begrepen? Dat laatste blijkt het geval te zijn.

Lees over hetzelfde thema:

- “Darwinisme en de Nazi-Holocaust”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/darwin-hitler.pdf> (ook door dr. Jerry Bergman).
- “De Darwinistische wortels van het Nazisme”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Darwin-Nazi.pdf> (dr. Jonathan Sarfati).

Het verband tussen darwinisme en racisme:

- “Racistische zienswijzen van vroege evolutionisten”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/racisme.pdf>
- “Darwiniaans racisme”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/DarwiniaansRacisme.pdf>
- “De aanzet tot het moderne racisme”: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/racismeAfkomst.pdf>

Sociaal darwinisme:

- <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/darwinisme.pdf>

Eugenetica en darwinisme:

- <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/Eugenica-en-Darwin.pdf>

En meer hier:

- <http://www.verhoevenmarc.be/schepping.htm>